

A Nagy Út fehéren kanyarodik az ég négy tája felé. Szeszélyes fordulatai úgy terpeszkednek a síkságon, mint valami torz vígyor a Minden-ség arcán.

Beograd, 1933. október.

TAKÁCS ZOLTÁN

Bencz Boldizsár

Oázis szimbóluma

Gyilkos társaságom, meghitt barátaim;
egy pohár, egy üveg,
bennre véres a bor.
Az óra csak ketyeg az asztalomon,
éj van,
itt-ott kúszva, baljós jaj,
aztán újra
zúgva vág ablakomnak a sírokkó
s a végtelen Szaharán
valószínűleg szomjában-veszett hullára
hústkopaszító
forró homok most ütötte dombját.
Vér nem folyt,
egészen bizonyos, hogy sebet sem ejtett a homok
csak ködleni sejtette messze
a béke-szimbólumos levelű pálmák
hús oázisát
s rengő sivatag-hajóján az ember
már oda nem ért.
E homok-termette borból
ime minden kortyot, ezer csontí gyökérből,
hajdan ember-voltok reményének
szomjoltást leső vártáján a halál préselte
és most,
most, hogy azt a tradicionális éjfélt
vontatottan, repedten kongja
a holdfényben szikrázó arab mecset,
minden korty borban
érezem a Szahara szimbólumát,
érezem a Szahara oázist rejtő kék ködét
s a kék ködből fűtőösen,
forrón vágató sírokkó,
ó, nem azt vijjogja-e ablakomon,
hogy igen-, az ott messze a béke-oázisra,
igen az a takaró köd ott,
igen, az gáz
s a sivatag hajóján
szomjasan mennyi ember!?
istenem, 1918 óta mennyi ember!?
akik talán,
talán csakugyan nem lesznek
tanúi a vérnek,
akiken talán seb sem esik soha
s akik talán,
talán mégis,
lám mégis . . . oda nem érnek soha.

(Algír 1934. júniusában).